

Merjama Kirriko jures, folmandamal Ad-
renti pühhal.

Kéblas, Mihkli pával ja kaks páwa se járrel.

Kollowerres, Neári-kuu 17mal ja 18mal
pával, ja Bina-kuu 4mal ja 5mal pával.

Res teisele aufo kaewab, langeb isse sisse.

Üks ford ellas üks rikkas Praua, se olli
ni haige, et ükski rohhi ei aidand. Agga tem-
ma perre ei tahtnud, et ta piddi surrema. Se-
pärrast kulasid nemmad ümberkaudor sesuggust
ma-arsti, kes tedda ehk ommiti terrofs teeks,
ja kaks súlast láksid õiete sekts wálja, nísgugust
terweteggiat üllesleidma. Kuulsid ka, kui tükki
maad ollid fainud, sesuggusest rákitawad kelle
nimmi ööldi karens ollewad. Agga ei ükski os-
kand muudvisti temma jure juhhatada, kui agga
sedda ütteldes, et ta tagga metsas üöhkes herts-
kokesses, üksi aino naesega, kui wanna waene,
piddi ellama.

Sedda juhhatamist móda, ja selle otsimissee

wallus tullid nemmad fa nísguguse hertsikokesse
jure, fus üfs wanna naene üfse walges fehras.
Terre, wanna moor! ütlesid nemmad. Terre
séia tullemast! wastas teine. On m est fa —
woi ellad üksi? füssiwad nemmad, ja wanna
moor wastab: egga ma mehheta sün metsa la-
nes ei ella. — Mis so mehhhe nimmi on? füssi-
wad jálle; ja wanna moor füssib wasto: mis
temma nimnest tabhate? — Iffa temmal nim-
mi on? ütleb üks neist súlastest, — kürja nouga
meie se i a ei olle tulnud. — Temma nimmi on
karens, wastas ta sús, — mis temmast tabhate?

Jubba nüüd sai meeste súdda rõõmsaks. Ehk
sinno mees on sesamima, kellest döldafse, tedda
keige nurjatomad többed suutwad ka utada?
ütlewad nemmad, meie olleme ühhe rikka, hea
Praua súlasted, kes ni haige, et keigetargem nou
ennam ei ullata; ehk sinno mees se abbiandja?
Wanna moor naeratas ja fehras peále. —
Jálle füssiwad: ful temma ifka se on sest
teddagri nimmetakse karens. Wanna moor
löök tössiseks feik, nenda et wok seisma jáab.
Siis jálle nago unnest árkand, temma fehrab,